

Írói munkásság

VISSZHANG - LXIX. évfolyam, 19. szám, 2025. május 9.

Van egy miniszterelnökünk, akit itthon és a politika nemzetközi színterén egyaránt úgy emlegetnek, mint a leglátványosabban hataloméhes és a legbotrányosabban pénzsóvár politikust. Mondhatni, ez az ő differentia specificája. Ugyanezen miniszterelnök a legutóbbi, Kossuth rádióbeli szereplése alkalmából azonban mégsem áttalott úgy beszélni az ellenfeleiről, mintha kifejezetten ők lennének azok, akikre érvényesek az említett tulajdonságok. Ennek jegyében tette közzé az üzenetét:

- Aki pedig hatalomért és pénzért bármire képes, abban sosem szabad megbízni.

Hát, erre nemigen lehet mást mondani, mint hogy ez „elképesztő pofátlanság”. Ami pedig még akkor is botrány, ha ezúttal is csak az általa nem létezőnek tekintett társadalmi csoportok köreiben élnek át annak. Ezért komolyan vártam, valaki a hatalomból mégiscsak kezdje el legalább bagatellizálni a mondatot, és ne hagyja, hogy emberek napokig viccelődjenek rajta: „Na végre, a Doktorminiszterelnök Úrnak most az egyszer mégiscsak sikerült kimondania az igazat önmagáról!” Én a helyükben legalább egyszer biztosan elmagyaroznám: miért is nem kell szó szerint venni ezt a kijelentést. Pont, ahogy azt Antall is tette 1992-ben, Csurka legpofátlanabb megnyilvánulásainál. Ráadásul ezen a pénteken épp a magyar költészet napját ünnepeltük, ami tálcán kínálta számukra, hogy ők is ugyanazt mondják: „Ugyan már! Ez csupán Orbán írói munkásságának része.”

Igaz, aztán az is eszembe jutott, hogy de hiszen Orbánnak nincs is írói munkássága, ezért mégiscsak lehetne egy kis rizikója annak, ha erre hivatkoznának. Ám emellett az is eszembe jutott, hogy az ilyesmi aztán végképp nem szokta zavarni a stábját. Hiszen ha sorra lehet törvényeket hozni olyan nem létező, csak az ő fantáziájukban működő dolgokról, mint amilyen a Soros-ügynökség, a genderpropaganda vagy az óvodákban nemváltó műtétekért kampányoló LMBTQ-lobbi, akkor miért ne tekinthetnék egyfajta írói munkásságnak, amit a miniszterelnök kormányzás címén művel? Egyszerűen mégiscsak elvárom tőlük, hogy mondják már ki a mondatára ezt a jól bevált meghatározást. És aztán azt majdcsak megoldjuk valahogy, hogy végül kapjon is hozzá egy minden, fölösleges zavaró tényezőtől mentességet biztosító, nyugodt kis szobát. Ahonnan addig ki sem engedik, amíg valóban mindent ki nem írt magából, ami ahhoz kell, hogy valaki egy igazi, akár egy rangos díjra is benevezhető, őszinte könyvet összehozzon. És amivel végre tehet valami hasznosat is, a hazájáért.